PRÁVNÍ RÁDCE

NAPSAL WALTER K. TOWERS, A.B., J. D.

ČEKY A BANKOVNÍ ÚČTY.

John McGee dlužoval Warrenu Gordonovi pět dollarů za dva náklady dříví. Když Gordon odvezl dříví do McGee-ova obydlí, šel do McGee-ova krámu pro peníze. — McGee vytáhl svoji čekovou knížku a podepsal ček v obvyklé formě, aby jeho banka vyplatila Gordonovi obnos pěti dollarů. — Toto bylo v úterý odpoledne asi ve 2 hodiny. Banka nezavírala až ve čtyři, avšak Gordon, znaje McGee-ho jako spolehlivého muže a celkem zámožného, a nepotřebuje zrovna peněz v té chvíli, rozhodl se, že nepromění ček ihned, ale podrží si jej až by potřeboval peníze na konci týdne. Středa minula a banka otevřela pro obchod jako obyčejně, aniž by Gordon předložil svůj ček k výplatě. Ve čtvrtek Gordon slyšel pověsti, že jest banka v nesnázích a že hrozí jí úpadek a tudíž spěchal tam, ale bylo již pozdě, dvéře byly již zavřeny. Ukázalo se, že úpadek byl dokonalý.

Gordon odebral se k McGee-ovi a žádal jej, aby mu zaplatil jeho pět dollarů, dokazuje, že byla to McGee-ho banka, která praskla a že on nikdy nedostal zaplaceno za dříví. McGee vyptal se na všecky okolnosti a vysvětloval, že kdyby byl Gordon předložil ček k výplatě buď v úterý odpoledne, neb v kteroukoli dobu ve středu, byl by býval vyplacen v plném obnosu. McGee dále sdělil, že měl peníze na vkladu v bance a přišel o ně. Kdyby byl Gordon předložil ček v přiměřené době, pět dollarů aspoň bylo by bývalo zachráněno a není žádné příčiny, proč McGee měl by ztratiti pět dollarů ještě jednou. Před zákonem McGee-ho stanovisko bylo správné, on nemusil znova nésti ztrátu, ježto Gordon nepředložil ček k výplatě, k čemuž měl dosti času a kdy ček byl by mu býval vyplacen.

Vyplácení závazků čeky na bankovní účty jest povědomou obchodní procedurou v každé obci, a prozkoumání právních vztahů bankéře, vkladatele, jenž podepíše ček a osoby, které jej dá, jest největší praktické důležitosti. Povšimněme si právního významu čeku, nutných vlastností dobrého čeku a vztahů různých stran k němu.

Forma bankovního čeku je skoro každému povědomou. Jest obyčejně vyhotoven vyplněním inkoustem neb tužkou prázdných míst na tištěné formě poskytnuté bankou. Avšak celý ček může býti vypsán, a čeky vyhotoveny na mnohých jiných látkách kromě papíru. Dřevarci v lesích často naposlu čeky na lousku hladkého šindele. Jeden mladý fláma ve vězení po prohýřené noci kdysi utrhl kus mazánky a napsal na něm ček, aby získal peníze a dostal se na svobodu. Požadavkem jest, aby ček byl vypsán nějakým způsobem, což může býti na stroji, atd. Jest adresován určité bance, jíž se nařizuje "Vyplatiti na rozkaz Johna Jonese," neb "Vyplatiti na rozkaz držitele," jistou sumu peněz. Tato slova "vyplatiti na rozkaz," jsou nutna, aby ček stal se splatným — jsou nutna za účelem vyplnění všech právních požadavků a aby ček mohl býti po případě přenesen skrze podpisy na jiné osoby. Ček může býti vystaven na "Bills Payable" (Splatné účty, neb "Rent," nebo "Cash" a jest pak splatným držiteli.

Není žádného zákonitého požadavku, že ček musí býti datován, avšak jest to moudrý a skoro všeobecný zvyk. Každý oprávněný držitel čeku může vyplniti pravé datum, když bylo necháno prázdné. Ček může býti datován zpětně nebo do budoucna. Když datum jest zpětné, stává se splatným ihned a když datován jest do budoucna, stává se splatným na onen den nebo později. Ačkoli slova "on demand" (na požádání) není používáno na šekách, zákon je dovoluje a tím mínéno jest, že bance se nařizuje jejím vkladatelem vyplatiti určitý obnos peněz dobru Jonesovi na požádání.

Ček musí býti podepsán vkladatelem a obyčejně jeho vlastní rukou, ačkoli kontraktní vztahy mezi bankou a vkladatelem mohou oprávniti též používání gumového razítka neb něčeho podobného na místě psaného podpisu.

V zákoně osoba, která vystaví ček a dá jej jiné osobě, uvoluje se, že bude státi za čekem a přihlédne k tomu, aby osoba, obdrževší jej, dostala peníze, o něž se jedná, když totiž zachází s čekem přiměřeným a rozumným způsobem. Když osoba obdrževší ček předloží jej bance v přiměřené době a banka jej nevyplatí a prvně zmíněný podá o tom zprávu tomu, kdo ček vystavil, týž nucen jest vyplatiti obnos v čeku uvedený. Ček měl by býti předložen během obchodních hodin osobou oprávněnou obdržeti peníze nejdéle v příští den po obdržení. Jak povšimli jsme si v případě J. McGee-ho a Warrena Gordona, když ček není předložen v přiměřené době a banka praskne, ztráta padá na osobu, která opomněla ček předložiti. Avšak když vkladatel neutrpí žádné škody následkem odkladu v předložení čeku, nemůže uniknout zodpovědnosti za týž, když nebyl vyplacen. Tak kdyby Warren Gordon držel McGee-ův ček několik dní před předložením k výplatě a kdyby mezitím McGee vzal svůj vklad z banky, aniž nějaký krach se udál, McGee byl by vázán přihlédnouti k tomu, aby Gordon obdržel obnos čeku.

Když ček jest obdržen vystavený na banku v jiném městě, nemůže ovšem býti předložen k výplatě v onen neb následující obchodní den, a tudíž postačí, když ček jest uveden v běh kolekce v obchodní den následující po jeho obdržení. V případě, že ček jest bankou odmítnut, ten, na koho byl vystaven, má ihned podati zprávu osobě, od které ček vystavivší.

Ček, který jest vystaven na "Držitele" (Bearer), může býti přenesen pouhým doručením, odevzdáním jiné osobě a ta rovněž podobně může učiniti. Když ček jest vystaven, aby byl splatným "Johnu Jonesovi," John Jones může jej přenésti indorsováním — totiž podpisem na zadní straně čeku. Když pouze indorsuje ček, on jednoduše napíše své jméno "John Jones" na zadní stranu čeku, kdy stává se splatným každému, kdokoli jej drží. Kdyby John Jones napsal "Vyplaťte na rozkaz Sama Smitha. John Jones," jediný Sam Smith měl by pak právo předložiti ček k výplatě neb přenésti jej dalším indorsováním. Pouhé indorsování osoby předkládající ček na bance jest ovšem dostatečným ku přenesení zákonitých práv v čeku na banku.

Ten, kdo vezme ček od jiného, obyčejně vyžaduje, aby jej indorsoval, i když byl již indorsován bezvýminečně neb nemu splatným držiteli. To jest, poněvadž osoba, která indorsuje ček ve prospěch jiné, skládá v očích zákona jisté sliby osobě, které ček jest indorsován, i když učiní nic jiného, jenom své jméno napíše na ček. Ten, kdo ček indorsoval, se uvoluje, že když ček bude správně předložen v bance, bude vyplacen, a kdyby vyplacen nebyl a oznámení bylo mu o tom podáno, on vyplatí obnos osobě, na kterou přenesl ček neb kterékoli jiné, jež později může jej obdržeti správným indorsováním. Tak když indorsuje ček, činí onen slib všem příštím držitelům čeku. Musíte-li ček vyplatiti, můžete se obrátiti proti těm, kdož přenesli ček na vás a jichž jména se objevují na zadní straně jako indorsujících, neb straně přední jako vystavovatelů.

Kdežto banka má jistou povinnost vůči vkladateli vyplatiti jeho správný ček vystavený proti postačitelnému vkladu, bankéř není nucen vyplatiti jej držiteli téhož. Práva držitele jsou proti tomu, kdo ček vystavil a těm, kdož přenesli jej na něho. Avšak když banka určila ček, stává se to její povinností vyplatiti jej patřičnému držiteli. Ověření čeku jest získáno tím, že se předloží kasírovi banky, proti níž jest vystaven. Po přesvědčení se, že vystavovatel má na vkladech dosti fondů ku krytí čeku, a přihlédnutí, aby byly odraženy pro ten účel, kasír napíše "Certified" na přední straně čeku a připojí svůj úřední podpis. Fondy na krytí onoho čeku jsou pak vzaty z kontroly vkladatele, jenž podepsal ček a on nemůže zastaviti vyplacení téhož, neb vytáhnouti fondy k jeho krytí. Stává se to naprostou povinností banky vyplatiti jej a ček jest tak dobrý jako banka. Obyčejné osoba, která vystaví ček, dá jej ověřiti, tak aby ten, na koho jest vystaven k vyrovnání nějakého závazku, tím spíše byl ochoten přijati jej. — Závaznost na čeku zůstává stejnou, když byl ověřen. Avšak když ten, kdo drží ček, jiný, nežli osoba vystavivší jej, dá jej ověřit, on v podstatě praví, že dal přednost vzhlížeti k bance o vyplacení čeku a vkladatel, jenž podepsal jej a všichni, kdož indorsovali jej po něm, jsou sproštěni jich zodpovědnosti a banka jedině stává se zodpovědnou držiteli.

Když vám přijde obyčejný ček, bezpečnou procedurou jest buď předložiti jej bance, na kterou je vystaven a dostati hotové, neb složiti jej ve vaší vlastní bance za účelem kolekce a učiniti to během čtyřiadvaceti hodin po obdržení čeku, neb aspoň v následující obchodní den. Může se to zdáti okamžité pohodlným doručiti ček třetí osobě, avšak učiníte-li tak, mějte na vědomí risiko, které na sebe béřete. Bezpečnou procedurou jest zaměniti za hotové ček, který máte a zaplatiti třetí straně vaším vlastním osobním čekem na váš vlastní účet neb hotovými penězi obdrženými.

(Copyright, 1913, by Walter K. Towers.)

ŘEČ NA DEN ZDOBENÍ HROBŮ.

Pronesl F. J. Kuták, redaktor t. l., na Českém Národním hřbitově v Omaze 30. května 1913.

Sešli jsme se dnes, jako statisíce našich spoluobčanů v severní části této veliké země, na místě klidu, na místě odpočinku, na místě slzí a smutku. Sešli jsme se na místě, kde život, jak jej známe a jak před námi se vyvíjí, končí. Vchází člověk do brány, skrze kterou noha nikoho živoucího neprošla, vchází do říše nerozluštěného tajemství, do říše věčného mlčení.

Končí život na hřbitovech, se všemi jeho boji a strádáním, s nadějemi a tužbami, se sny a plány, s vášněmi, nenávistí i láskou.

Jsou tiché, jako stíny noci, tyto hroby zde, avšak sejdeme li se v tomto městě mrtvých v takový den, jako jest dnešní, zdá se jako by divný hlas to hovořil, jako by přicházel z veliké dálky, hlas klidný a mírný, nabádající k vzájemnému lepšímu porozumění, k vzájemnému promíjení a zapomínání ty, kdož na poutí života ubírají se k té metě, kam jednou všichni dospěti musíme.

Občanská válka, onen nejhroznější zápas v moderních dějinách světa, dala vznik tomuto krásnému svátku zdobení hrobů. Za ohromila se obloha nad touto republikou, že zdálo se nemožným aby duha míru opětně se nad ní sklenula. Povstal, s mečem v ruce, bratr proti bratru, zůstal nečinným pluh i dílna a veliká část země se proměnila v bojiště. Táhly železné pluky ze Severu a táhly z Jihu, a kdekoli se srazily, Smrt slavila orgie a kvílel dobrý genius národa. Přes čtyři roky trval tento krvavý zápas. Bojovalo se o velikou zásadu, o velikou pravdu a zdálo se to býti soudem historie, že země tato nikdy již nebude obývána jediným národem, ať ta či ona strana zvítězila.

Rány, které byly zasazeny, zasáhly příliš hluboko. Zdálo se to býti nemožností, aby se zapomnělo na domovy strouskotané, kraje spustošené a města zničená. Jih nejkrutněji utrpěl, ale i Sever přinesl oběti nesmírné, na statcích i životech lidských. Bojovalo se nejenom hrdinsky, ale vášnivě na obou stranách. Nepřátelské armády, ti jednotliví vojáci v nich, viděli ve svých odpůrcích své osobní nepřátele, škůdce vlasti, jak válečníky bývá ve válkách občanských, které jsou nejstrašnějšími ze všech.

Věc konfederace slavně a statečně byla hájena. Tam, kde padli klesali, nastupovali na jich místa starci a hoši, avšak silnějším byl Sever, silnější bohatstvím i mužstvem a ztracena byla věc konfederace, svinuty byly prapory Jihu a vzdání se Lee-ovo bylo posledním aktem veliké války.

Sever zvítězil, ale nové úkoly vyvstaly. Jak zaceliti zející rány, jak vybudovati znova národ, věrný jediné vlajce, zbožňující tytéž ideály? V těchto temných dobách Bílý Dům obýval jeden z největších mužů tohoto národa, jeden z největších mužů v historii. Byl jako president Spojených Států vrchním velitelem armády a loďstva Unie, ale byl též dobrým přítelem Jihu. Ten smutný obličej Abrahama Lincolna jest obrazem jeho trpícího srdce. Abraham Lincoln do poslední chvíle vzpíral se válce, stále doufal, že dá se všecko vyrovnati smírnou cestou, tak dlouho váhal, až byl obviňován z nerozhodnosti.

Ve své první inaugurační řeči pravil Lincoln:

"Zdá se převládati obava mezi lidmi jižních států, že s nastoupením republikánské administrace jejich majetek a jejich pokoj a jejich osobní bezpečnost jsou ohroženy. Nikdy nebylo rozumné příčiny pro takovou obavu. To nejdůkladnější svědectví o pravém opaku stávalo po celou dobu a bylo přístupno veřejnosti. Najdete je skoro ve všech uveřejněných řečech toho, jenž nyní k vám mluví. Uvádím pouze jednu z těch řečí, kde jsem prohlásil, 'nemám úmyslu přímo ani nepřímo, dotýkati se institucí otroctví v těch státech, kde stává.' Věřím že nemám žádného zákonitého práva učiniti tak, a nemám žádné náklonnosti, abych tak učinil."

Tak smířlivou byla inaugurační řeč Lincolnova, nicméně roztržetí Unie bylo mu nemyslitelným, o čemž pravil:

"Fysicky mluveno, my nemůžeme se odděliti; my nemůžeme odloučiti naše určité oblasti jednu od druhé, aniž vybudovati nepřekročitelnou zeď mezi nimi. Muž a žena mohou býti rozvedeni, a vzdáliti se a odejíti ze vzájemného dosahu, avšak různé části naší země nemohou to učiniti. Ony musí zůstati tváří v tvář a styk, buď přátelský nebo nepřátelský, musí pokračovati mezi nimi. I kdybychom doznali, že vy, kdož jste nespokojeni, zaujímáte pravou stranu sporu, to ještě není jedinou příčinou pro ukvapené jednání. Intelligence, vlastenectví a křesťanství jsou dosud schopny urovnati, v nejlepším způsobu, všecka přítomná nedorozumění.

"Ve vašich rukou, moji nespokojení spoluobčané, a nikoli v našich, jest vážná otázka občanské války. Vláda nenapadne vás. Vy nemůžete míti žádného konfliktu, aniž byste nebyli sami útočníky. Vy nesložili jste přísahy v nebesích na zničení vlády, kdežto já složil tu nejslavnější, zachovávati, chrániti a hájiti ji."

Nerad konečně: My nejsme nepřáteli, nebrž přáteli. My nesmíme býti nepřáteli. Třeba že vášeň mohla napjati, ona nesmí zlomiti naše písky přátelství. Ty tajemné tahy upomínek, sahající z každého bojiště a hrobu vlastenecva ku každému živoucímu srdci a krbu po celé této široké zemi, tonzvení ještě ohromě Unie, když opětně budou dotaženy, jak určitě budou, lepšími andělY naší lepší povahy."

Tak smýšlel velký president před samým vypuknutím války občanské, avšak když viděl marnost svého snění, byl hotov obětovati všecko pro zachování cestovnosti Unie a národa. "My vyvolili jsme si svůj našeho jednání," pravil "a s čistým cílem a bez hněvu a s mužnými srdci dáme se ku předu."

Velikému prezidentovi bylo je stě dopřáno popatřiti na vzrůst nového národa, jež zasvítilo na nebi. Ten vedl se Grantovy 9. dubna a 11. téhož měsíce za vraždou Abraham Lincoln, jeden z největších státníků světa, jeden z nejšlechetnějších mužů, jaké kdy zaujímal křesla prezidentské a jeden z nejlepších přátel, jakého Jih téhož měl.

Byla na Severu mocná strana, která chtěla s Jihem nakládati jako s přemoženou, dokytou snad, která ostřela odepříti stoupencům konfederace právo občanské a na nějakou dobu ovládla a éra rekonstrukce na Jihu, kam se nahrnuli političtí dobrodruzi, aby tam úřady zastávali, vlastně vládli lidu tamnímu, jest temnou stránkou v americké historii. Než na štěstí mírnější strana zvítězila, práva a výsady Jihu pozvolna navráceny a po málo letech vidíme již ve sněmovně poslanecké i v senátě bývalé vysoké důstojníky armády konfederační, vidíme opět jeden národ. Vzpomíná Sever i Jih svých mrtvých, vzpomíná heroismu na bojištích i u krbů rodinných, odkud ženy a matky muže a syny své s hrdostí posílaly na pole slávy, ale jediná vlajka vznáší se nad sbratřeným národem a tatáž hymna vzrušuje srdce jeho.

Uplynulo pouze padesát roků od války občanské, a za pět týdnů na bojišti u Gettysburgu, kde bojována byla jedna z nejhroznějších bitev té války, sejdou se "modří" a "šedí", sejdou se přátelsky muži, kteří proti sobě smrt vysílali. Podivuhodný pohled skytati bude vršitá pláň u Gettysburgu, s tisíci stanů a úplným táborovým zařízením, avšak nebude tam třeskotu zbraní, hřmění děl a rachotu ručnic a úpění raněných a umírajících — bude to scéna míru, kde ty hrozné dny oživnou jenom v upomínkách.

Z tohoto historického shromáždění u Gettysburgu dá se čerpati mnohé naučení. Je to triumf civilisace, je to hold lidskému bratrství. Říká se, že život jest boj a mnohu se na to heslo hřeší. Zatím, zdali jest vůbec nějaké ústřednosti v životě, lidé postaveni byli do tohoto světa spíše aby si byli vzájemně k službě, než aby proti sobě bojovali. To nejlépe se ukáže v době velikých katastrof, jakých několikráte svědkem byla tato země a letos v době nedávné. Lidé se potřebují vzájemně a byli by zůstali na stupni divochů, kdyby se nebyli sdružovali, kdyby si nebyli uvědomili tu pravdu, že jako jednotlivci mohou pokračovati jedině tehdy, když budou pokračovati jako celek.

Tento pocit lidského bratrství měl by býti tím silnější mezi přistěhovalci v této zemi. Ti jedině mezi sebou najdou porozumění, najdou aspoň kousek té vlasti, kterou daleko za sebou zanechali. Nelze učiniti ze života krásnou pohádku a lidé vzdycky se budou různiti, ale při vzájemné ústupnosti a snášenlivosti vůči náhledům jiných, tato různost tvoří zajímavou stránku života a nemusí jej činiti trpčím a těžším, nežli jest. Pod těmito hroby jsou zajisté i ti, kdož si vzájemně mnohou trpkost způsobili a dnes odpočívají ve vyrovnání a usmíření, všichni v měkkých loktech matky země. Tak bude též s námi se vcem.

Zhora obrázek jest nová budova, v kterém Bratří Killiánové otevřeli letos jaro v Cedar Rapids, Iowa, největší obchod departmentní store ve Spojených Státech. Dějiny této rodiny jsou velmi zajímavé a dokazují nejlépe, co přičiní pocit vůle a sečtnost dokázaly tomu zemi. Mnozí z našich starších osadníků si dobře pamatují Killiánovu farmu ve východní Nebraske, kde bratří Killiánové byli vychováni. Od nejútlejšího mládí byli bratří Killiánové vychováni v práci, sečtnosti a poctivosti. Nejstarší z bratrů Tomáš, zařídil se obchod ve Wahoo, Neb., který dosud řídí. A. C. Killián má obchod v Kearney, Neb., Karel Killián má obchod v Norfolk, Neb., a obchod nově zařízený v Cedar Rapids, jest řízen Edv. Killiánem.

V tomto obchodu mají tři bratří Killiánové podíl. Obchodní budova v Cedar Rapids, kde toto jaro firma otevřela svůj veliký obchod, stála s bitvou a zařízením přes $250,000.

Šest pater této velké budovy, která zajímá půl bloku místa, jest naplněno střídnou zbožím, šat stvem, obuví, klenotnickým zbožím, železářským zbožím, nábytkem a vůbec mimo grocerie vším, co jest v rodině potřebné. Před dvěma léty, když Společnost Killiánova zde převzala menší štor a počala obchodovat, ani ve snu žádnému nenapadlo, že by ve dvou letech bylo nutno postavit jednu z největších budov v Iowě pro obchod jejich. Obchod malý, který oni vykoupili, byl velmi zanedbán, ale již v několika měsících bylo patrné vidět, že v krátkosti bude tato firma nucena postavit budovu velkou. Obchod jim rostl zde očividně, a když v dubnu se přestěhovali do nové budovy, bylo řečeno, že pakli za první rok prodají za půl millionu dollarů zboží, bude to zajisté div. Cedar Rapids není město velké a pochybovalo se, že by obchod, jaký oni zde začali, mohl se vyplácet ve městě, které nemá více nežli 40 tisíc obyvatel. Ale opět byli prorokové zklamáni. Lid dnes jezdí z okolních měst na 50 mil drahou, by kupovali zboží u Killiánů. A oni zasílají zboží poštou, expressem i freightem do všech částí západu. A jak se jim obchod každým dnem nyní zvětšuje, není pochybností, že za první rok prodají blíže za million dollarů zboží, nežli za půl millionu. Zaměstnávají ve svém krámě dnes 150 klerků, z kterých skorem třetina jsou Češi. Prodávají zboží dobré a poctivé za ceny mírné, a to jest vše, co jim dnes pomáhá dělat tak velký obchod. Za každou věc, kterou oni prodají, také vždy ručí. Humbukářské a kramářské neb poškozené zboží vůbec neprodávají. Zásada jejich jest prodat zboží nejlepší jakosti za ceny mírné. Pakli byste něco ve své domácnosti potřebovali, co vůbec Vám nelze doma koupit, dopište na The Killián Co., Cedar Rapids, Iowa a bude Vám poctivě poslouženo. Oni platí výlohy balíkové pošty neb expressu, tak že zásilku uspoříte.

UPOMÍNKA NA TORNÁDO V OMAZE.

Brzy potom, když strašná větrná smršť zničila a spustošila značnou část Omahy na velikonoční neděli, 23. března 1913, vydány byly knížky obsahující pohledy na sbořené domy a ulice, ale teprve nyní vydáno bylo dílo skutečně umělecké, které bude trvalou upomínkou na onen hrozný večer.

Je to "Story of the Omaha Tornado, In Word and Picture", nádherné album obsahující pětačtyřicet vyobrazení, provázených textem. Mezi vyobrazeními jest fotografie tornádového mračna, pohledy na ty nejstrašnější rozvaliny a zříceniny, na přeražené a vyvrácené stromy, pohled na obchodní část Omahy v šíři dvaceti paden a stejně široké vyobrazení znázorňující spoustu na sev. 24. a Lake ulicích a mnoho jiných stejně zajímavých. Album, kromě vkusně provedené obálky, obsahuje padesát stránek, z nichž dvanáct věnováno jest látce čítací, což jest práce Miles Greenleafa a Carla Eddyho, dvou členů redakčního štábu omažského World-Herald, jehož úkolem to bylo vylíčiti strašlivou vichřici a spůsobené spousty na postižené oblasti. Rovněž ku každému vyobrazení připojen jest text, vysvětlující, co znázorňuje.

Album vydáno bylo J. L. Gideonem a jest k dostání rovněž u "Pokroku Západu" po 50c, což jest cena levná, vzhledem k tomu, jak nádherné kniha jest vypravena.

NOVÉ OBOUSTRANNÉ TALÍŘOVÉ ČESKÉ RECORDY,

zpívané pánem B. Ptákem, členem Národního divadla v Praze.

—Cena 75c

Zapomeňte, calíčk
U studna matičky
Ach, můj kvítek jak sporyel
Lodičko, lodičkyť,
Kde domov můj?
Nesť mlýnečku
Vstávej, má panenko
U studna jsem tě stretl

Následující recordy jsou hrané Princess Military Band:

Ay kvědlíčky, pochod
Už je moji chvilka dlouho, pochod
České pisně, valčík
Pochod jesenická Přípravka — a jiné.

Píšte si o nové seznamy. Při objednávce jednoho tucta recordů hradím expresní výlohy sám.

61f JOSEPH JIRAN,
1333 W. 18th Street, Chicago, Ill.

(Advertisement)